Jere Savolaisen kisaraportti Sotkamosta:

Jeps, elikkä sunnuntaina 3.3 päättyi meikäläisen voimanostelukausi 2012-2013 varsin mieltä lämmittävään klassisen (ent. Raw) voimanoston M20 93kg pronssimedaliin. Kisa oli omalla kohdallani kolmas, mutta jo toinen SM-kilpailu. Pohjalla olivat siis yhdet kansalliset voimanostokilpailut Kajaanissa ja joukkue SM-kisat Kankaanpäässä. Tässä vaiheessa voitiin jo puhua pienistä suorituspaineista, sillä molemmista kilpailuista oli jonkinnäköistä kippoa ja kuppoa tarttunut mukaan kotiin vietäväksi.

Valmentaja Sami Hakkaraisen kanssa lähtötilannetta tuumaillessa päätimme, että lienee syytä jättää tilastojen katselu niille, joita numerot kiinnostaa. Sotkamoon lähdettiin siis ottamaan tyhjät pois ja jättämään niin moni rannalle ruikuttamaan, kuin vain suinkin pystyttiin. Valmistautuminen kisoihin onnistui hyvin, joten ennen kisapäivää pystyi jo ainakin odottamaan omia ennätystuloksiaan. Sittenhän se sunnuntai saapui…

Päivä alkoi huonosti nukutun yön ja sitäkin surkeammin syödyn aamupalasen jälkeen punnituksella klo. 12.30. Puntari näytti yllättävästi lukemaa 89.65, kun se kotioloissa oli parhaillaan lähennellyt 94 kilon kaltaisia lukemia. Sarjaan mentiin siis likipitäen 3.5 kiloa alipainoisena, mikä on samalla sekä hyvä, että huono juttu. Pisti nimittäin pienessä mielessä miettimään, että oliko sitä tullut syötyä tarpeeksi viimeisillä viikoilla. Onnekseni kuitenkin myöhemmin selvisi, että kyseinen ajatusleikki ja itsensä säikyttely oli täysin turhaa.

Punnituksen jälkeen olikin muutama tunti ”luppoaikaa”, joka meikäläisen kohdalla tarkoitti lisää hermoilua ja spekulointia tulevasta kisasta. Tietysti siinä vaiheessa tuntui, että voimaa ei ole mihinkään suuntaan ja lavalle mennään lähinnä itseään nolaamaan. Näin ei kuitenkaan käynyt ja klo. 14.30 kisojen startattua (nostin kolmannessa ryhmässä) aloiteltiin pikkuhiljaa Samin kanssa kyykyn lämmittelyjä.

Kyykyn lämpät tuntuivat omalla kohdalla vielä melkoisen köykäisiltä. Jalat olivat jotenkin heikon oloiset ja herkkyys lähtenyt teille tietämättömille. Kuitenkin kun lavalle päästiin, niin päässä tapahtui se legendaarinen naksahdus ja jotain vain tapahtui:

- 1. Kyykky 185kg, 3-0 hyväksytty

- 2. Kyykky 200kg, 3-0 hyväksytty, tässä tuli jo oma PR, mutta viimeiseen laitettiin vielä kovemmat raudat
- 3. Kyykky 205kg, 3-0 hyväksytty, ei enää mikään kevyt suoritus, mutta rauta puskettiin ylös apinanraivolla ja hurjalla ähinällä. Ei ole kyykky tuntunut näin hyvältä pitkilleen!

Kyykyn jälkeen olikin sitten vuorossa pieni huokaisutauko. Tämä tarkoitti meikäläisen kohdalla todellakin huokaisutaukoa. Kyykyt takana, kisa aloitettu hienosti henk. koht. ennätyksillä ja voimaa on! Eikä tuo tulostaulukaan niin pahalta tässä vaiheessa näyttänyt… Pikku hiljaa kuitenkin aloimme siirtyä tuonne penkkipunnerruksen puolelle.

Penkin lämmittelyt tuntuivat tosi hyviltä, tanko nousi tasaisesti ja lavoistakin sain revittyä voimaa. Näissä karkeloissa kuitenkin tuli osoitettua se tosiasia, ettei penkkaamalla näitä kisoja voiteta. Tai ainakaan meikäläinen ei voita. Tulos kuitenkin tuli, joten siihen oli tyytyminen.

- 1. Penkki 120kg, 3-0 hyväksytty
- 2. Penkki 125kg, 3-0 hyväksytty, niukin naukin ylös
- 3. Penkki 127,5kg, 0-3 hylsy, tässä suoritteessa ei olisi auttanut edes Iso-Pepen yksi valkea siellä taulussa, oli nimittäin meikäläisenkin penkkibarometrillä mitattuna sen verran ponneton yritys, että ei sillä ollut alun alkaenkaan mahdollisuutta selvitä ylös asti. Ojentajat pettivät meikäläisen ja sisu nousi kaulaan.

Penkin jälkeen sitten ei muuta kuin nokka pystyyn ja kohti uusia pettymyksiä! No, ei vaiskaan, vaan vuorossa oli meikäläisen leipälaji maastaveto. Penkissä selkä oli välillä hieman krampissa, joten tuli väkisinkin mietittyä tämän vaikutusta vetoon. No, kun lämmittelyt sitten aloiteltiin, oli selvää, ettei kyseinen tuottaisi ongelmaa. Selkä nimittäin vertyi lämppien aikaan, jolloin meikäläisen oli hyvä vain iskeä henkiset jalkani ristiin ja alkaa meditoimaan ja keskittymään tulevaan, ratkaisevaan maastavetoon. Tässä vaiheessa tulostaulukko oli nimittäin huonosti menneen penkin jälkeen alkanut näyttää hieman synkemmältä. Noin puoli kuuden aikoihin päästiin sitten seitsemättä kertaa nostolavalle irvailemaan ja näyttämään sitä parasta osaamistaan...

- 1. Maastaveto 215kg, 3-0 hyväksytty
- 2. Maastaveto 230kg, 3-0 hyväksytty, vanha PR
- 3. Maastaveto 242.5kg, 3-0 hyväksytty!, tämän vedon jälkeen meikäläisen tajunta repesi kirjaimellisesti kahtia, eikä ollut enää mitään hajua, että mitä helvettiä sitä oikein pääsi tapahtumaan. Hetken oli jo mahdollisuus hopeaankin, mutta mitalin värillä ei ollut meikäläiselle pienintäkään merkitystä. Tärkeintä oli, että olin oikeasti kolmen parhaan joukossa omassa sarjassa. Suomen kolmanneksi vahvin jullikka siis!

sivuilta